

Bu Çocuk Senin

– AliKemal · 07 Eylül 2015

Banka müdürünün karısı Eskişehir'e geldiklerinin haftasında Nurhan'a bir fino yavrusu hediye etmişti. Yavrucağı el bebe, gül bebe büyütmele meşguldüler.

Mamasının bittiği bir günün sabahı, Nurhan tarafından, çarşıya köpek maması almak üzere yollanan Derya, hazır çarşıya inmişken bir işkembe çorbası içmek istedi.

Girdiği lokantada, üzerinde tuzluk, biberlik, bardak, peçete türü gereçler bulunan beş-altı masada üç dört tane çorba içen müşteri arasında, yaşlı bir garson gidip gelerek servis yapmaktaydı. Boş bir masaya oturduğunda garson yanına gelerek, "Hoş geldin! Ne getireyim?" diye sordu.

Derya, "Hoş bulduk!" dedikten sonra, "Duble işkembe! Tanesi ve sarımsağı bol olsun!" diyerek siparişini verdi.

Garson gülümseyerek, çorbayı getirmeye gitti.

Az sonra içeriye, dört yaşlarında bir çocuğun elinden tutmakta olan, açık renk pardösü giyinmiş, başörtülü bir kadın girerek Derya'nın oturduğu masadaki boş sandalyelerden birine oturdu. Kadın, ona, acele ve fısıltılı bir sesle, "Beyefendi, affedersiniz!" diye seslendi.

Başını kaldırıp baktığında karşısında oturanın bir an, Nurhan olduğunu sandı; kadın o kadar benziyordu Nurhan'a! Ondan da en az Nurhan'dan nefret ettiği kadar nefret ettiğini hissetti.

Kadın, onun baktığını görünce, "Çocuk için bir çorba söyleyebilir miyim, sizden?" dedi.

"Neden?"

Kadın, mahzunlaşarak, "İnanın ki, dünden beri, bir sokum yemek yiyemedi, aç!.." diyerek yanındaki çocuğu gösterdi.

Derya, kadını, "Madem ki doğurdun, doyur! Temizliğe git! Fahişelik yap! Doyuramayacaksan, doğurmasaydın! Yaptığın hatayı, başkasına telafı ettiremezsin!" diye azarladı.

Garson aceleyle gelip kadına müdahale etti. "Hanım, müşterileri rahatsız etme! Ne yemek istiyorsan bana söyle!" Sonra Derya'ya hitaben, "Savaştan çıkıp gelmiş gibisin, be abi! Burnundan soluyorsun!" dedi.

Derya, garsona bozularak; "Evdeki karım, bir gün olsun huzur vermiyor. Ona olan hıncımı çıkarmak için, çatacak adam arıyorum!.." dedi.

Yaşlı Garson, "Aman, ben kaçayım öyleyse!" diyerek uzaklaştı.

Resmi kıyafetli bir polis memuru girdi içeriye, onlara doğru dikkatsizce bir baktıktan sonra masalardan birisine oturdu.

Garson, iki kase çorba getirip kadın ile çocuğun önüne bıraktıktan sonra polis memuru için servis yapmaya gitti.

Derya'nın bağırsaklarında aniden sancılı bir buruntu oluştu. Çorba bitmek üzereydi. Sabrederek bitirmeye çalıştı ise de sabredemeyeceğini anlayarak kalktı.

Yaşlı garson, hesabı tahsil ederken, "Bitirmedin çorbanı, üstadım! Aklına acele bir iş mi geldi, ne?" diye laf attı.

Derya, "Motorum bozuldu! Yemeklerinizde motor yağı kullanırsanız, olacağı bu!" diye terslenerek para üstünü aceleyle aldı, çıktı.

Şehir merkezinde lokanta ile aynı güzergâhta bulunan Sıcak Sular'daki umumi helâ arasındaki mesafesizlik kilometreler tuttu. Umumi helâyaya dalıp da pantolonunu indirip gürültüler çıkartarak ilk rahatladığı an arasında bir dakikalık bir gecikme olsa, her halde helâyaya girme ihtiyacı kalmayacaktı. İşi bu şekilde kurtardıktan sonra telaşsız bir halde tuvalet girişine para uzatıp kolonya dökündü ve dışarıya çıktı.

Dışarıya çıktığında, yanında çocuğu ile, lokantadaki kadınla karşılaşmasın mı? Kadın, "Affedersiniz!" diyerek karşısına dikildi.

Yine ters davranarak, "Buyur?" diye bağırdı.

Kadın, aynı lokantadaki gibi mahzunlaşarak, "Çocuğa tuvalete girip çıkana kadar göz kulak olabilir misiniz? Lütfen!" diye yalvarmaya başladı.

Bu kadın, bugün, Derya'nın sinirlerini sınamak için görevlendirilen gizli bir düşman olsa gerekti. "Ya, benden bir şey istemeden yapamaz mısın, sen? Kusura bakma! Gitmem gerekiyor; karımın köpeği mama bekliyor..." diyerek terslenmeyi sürdürdü.

Kadın adeta bacaklarına dolanarak yalvarmayı sürdürdü. "Çok rica ediyorum! Allah rızası için yardımcı olun! Beş dakikacıktan bir şey olmaz. Çok sıkıştım, yoksa sizi yolunuzdan alıkoymazdım..."

Az önceki kendi halinden dolayı onun sıkıntısını anlayabilmekteydi. İsteksizce, "O iğrenç çorba senin bağırsaklarını da mı bozdu? Tamam, öyle olsun! Tamam! Beş dakikacık ilgileneyim bari!" diyerek çocuğu yanında alıkoymuştu.

Kadın, "Sağ olun! Allah razı olsun!" diyerek telaşla kadınlar tuvaletine daldı.

Çocuğun elinden tutarak önüne çömeldi. Onunla laflaşmaya çalıştı.

"Adın ne senin, baki'im?"

"..."

"Konuşma özürlü müyüz, yoksa?"

"..."

"Pek de sevimli bir şey değilsin, zaten! Senin gibi hayatı problemlili geçen asık suratlı, suskun veletler, gelecekte ya psikopat olup adam keserler; ya da, terörist olup adam keserler!..."

Çocuk gülümsedi.

"Herkesten önce de ananızı, babanızı keserek başlarsınız..."

Çocuk, sesli güldü.

"Gerçi, annenin beş yüz tane kocası içinden, baban hangisidir, belli de değildir senin?"

Çocuk, çocukça içgüdüleriyle sırnaşmaya başladı.

"Neden mutlu oldun böyle? Bana ders vermeye mi çalışıyorsun, İsa'yı taklit ederek?"

Çocukla el şakası yapmaya başladı.

"İsa'yı çarmıha geren putperestler gibi mi görüyorsun beni?... Dünyaya yollanan, Mesih misin?..."

Çocuk iyice neşelenmişti.

"Nabzına göre şerbeti bulduk galiba!"

Kadın tuvaletten çıktı.

Onu görünce rahatladı, “İyi! Geç kalmayacağım” diye düşündü.

Kadın, gelip çocuğu teslim alacak, derken; yanlarından geçip gitmesin mi! Bu duruma bir anlam vermeden, kadının geri dönüp geleceğini umarak baktı, kaldı.

Kadın dönüp geleceğe benzememekteydi. Çocuğu kucaklayıp, koşturdu; kadının peşinden yetişti.

“Bayan, bayan! Çocuğunu unuttun!”

Kadın verdiği karşılıkla, onu şaşkına çevirdi.

“Ne çocuğu, kardeşim? Ben çocuk falan bilmiyorum!”

“Tuvalete girerken, bakıvermem için yalvar yakar bıraktın ya! Nasıl bilmezsin?”

“Siz, beni başka birisiyle mi karıştırıyorsunuz, ne yapıyorsunuz, Allah’ınızı severseniz?! Ben size çocuk mocuk bırakmadım, kardeşim!”

“Nasıl yani? Adım gibi biliyorum ki, sendin o! İşte, aynı pardösü, aynı başörtüsü, aynı surat, aynı ses! Bu suratı istesem de unutamam zaten, her gün başıma bela olan karıma çok benziyor!”

“Gördünüz mü, bak, kendiniz de söylediniz; insan insana benzeyebilir! Gidin, kimden aldıysanız, ona verin çocuğu! Çocuğu aldığınız kadın, şu an, tuvaletten çıkmış, pür telaş çocuğunu arıyordur mutlaka!”

“Saçmalama, yahu! Ben seni bir kilometre öteden görsem tanırım! Sen o’sun! Al çocuğunu!..”

Çocuğu kadının önüne bırakarak, uzaklaşmaya yeltendi.

Kadın, “Bana bakın, sizi karakola şikayet ederim, ona göre!” diyerek çocuğu yine eline tutuşturdu.

“Ne diye şikayet edecekmışsin? Adımı, sanımı bilmiyorsun, görmüyorsun!”

“Siz öyle sanın! ABC Bankasında çalıştığınızı da biliyorum, Bankanın hemen arka tarafındaki sokakta oturduğunuzu da biliyorum!”

“Tamam öyleyse, yürü karakola! Asıl ben seni şikayet edeyim de, gör!”

“Ederseniz edin, be! Korkum mu var?”

Kadını çekiştire, itiştiire yürümeye zorladı. “Yürü, karakola!”

“Tamam, yürüyün!”

Aynı ağız dalaşı içerisinde yürüyerek, tam da şehir merkezinde, Bağlar Caddesinde bulunan Çarşı Karakoluna girdiler. Girdikleri bir büroda bir polis memurunun karşısına dikildiler ki, aynı polis memurunu hemen hatırladı. Bu, lokantada gördüğü polis memuruydu!

Heyecanlanarak; “Bu kadın, tuvalete girip çıkıncaya kadar, iki dakikacık çocuğuna göz kulak olmamı söyledi. Olmaz, falan dedim ama, yalvar yakar, beni ikna etti...” diyerek derdini anlatmaya başladı.

Polis Memuru onu tersleyerek, “Kadıncağız sıkışmış işte! İki dakikacık ilgileniversen, ölür müsün? Niye yalvartıyorsun ki?” diyerek sözünü kesti.

“Eve geç kalmıştım da... Sonra, çocuğu oyaladıktan sonra, bayan çıktı. Çıkar çıkmaz, hızla uzaklaşmaya başladı. Peşinden zor yetiştim.”

Kadın, “Yalan, komiser bey! Yalan söylüyor!” diye atıldı.

Polis memuru kadının, onu bir komiser olarak yüceltmesinden hoşnut, “Ne, yani kolay mı yetişti?” diye sordu.

Kadın, onu, “O değil, komiser bey! Hızla kaçtığım, yalan!” diye düzeltti. “Yavaş yavaş gittim!”

Derya, “Çocuğunu almayı unuttuğumu söylediğim zaman, ben çocuk mocuk teslim etmedim sana diyerek inkar etti!” diyerek anlatmayı sürdürdü.

Kadın, "Vallahi, billahi, hayatımda ilk defa gördüm bu çocuğu da, bu adamı da!" demeye başlayınca kafası iyice karışmaya başladı.

"Memur bey, lokantada siz de gördünüz, bu kadının elindeki çocukla gelerek masama oturduğunu," diyerek doğru söylediğini polis memurunun kendisiyle ispatlamak istedi.

Polis Memuru, "Ben geldiğimde zaten aynı masada oturuyordunuz! Tanımasan neden seninle otursunlar? Sonra sen, motorunu bozup, helaya koşturdun. Bu kadıncağız da peşinden gitti," dedi.

"Evet, çocuk kadının yanındaydı. Değil mi?"

"Ne olmuş yani ? Tanımasan, neden peşinden gitsinler?"

"Allah aşkına, anlamıyor musunuz, memur bey? Bana çocuk teslim etmediğini, çocuğu hayatında ilk kez gördüğünü söyledi ya?! Oysa, lokantada sizin de gördüğünüz gibi, çocuğu tanıyor!"

Polis Memurunu İkna etmenin keyfiyle gülümserken, o, "Tamam, tamam, anladık! Sen niye çocuğu inkar ediyorsun, hanımefendi?" diyerek kadını azarladi.

Bu kadın milleti var ya, bu kadın milleti; vallahi şeytana külahını ters giydirir bu kadın milleti. Bu kadın da işte o kadın milleti gibi, "Komiserim, bu çocuk, onun çocuğu! Ben çocuğu teslim etmedim demiyorum ki, motorunu bozup, pür telaş çocuğu lokantadaki masada unutup gittiği için peşinden götürdüm, Evvelden hiç görmedim, tanımam!..." diyerek şeytana külahı ters giydiriverdi.

Derya, şaşkınlıktan afallayarak, "Amma kıvırıyorsun, ha! Belli ki, bu çocuğu üzerime yıkmayı daha önceden planlayıp peşime düşmüşsün!" diye söylenmeye başladı.

Kadın, "Vallahi, tanımıyorum, ya! Benim çocuğum olmuş olsa, hiç kıyabilir miyim? Şikâyetçiyim bu adamdan, komiser bey! Tutun zaptı!" diyerek bir de Derya'dan şikayetçi olmaz mı...

Derya, iyice sinirlendi. "Kafayı yiyeceğim bu gidişle! Bunlar, insanı, insanlık yapmaktan bile nefret ettiriyorlar, inanın! Ondan sonra da, beni, iyilik nedir bilmez, insanlara karşı yok gaddardır, yok sevimsizdir diye laf ederek eleştirirler. Ben de, kendisinden şikayetçiyim, efendim!"

Polis memuru, ikisine de çıktı. "Başlarım, şikayetçiliğinize! Geçin ikinizde çocuğun karşısına bakayım! Ben, şimdi anlarım çocuğun hanginize ait olduğunu!"

Derya'yla kadın kapının önüne geçtiler.

Polis memuru, "Şimdi çömelip, çocuğa doğru, 'gel, gel' yapacaksınız. Çocuk hanginize giderse, onun, elimden çekeceği var!" diyerek kızmayı sürdürdü.

Derya, "Ama, efendim..." diyerek itiraz etmeyi sürdürmek istediye de,

"Kes sesini!" diye bağırarak onu susturdu. "İkiniz de gülererek gel, gel yapacaksınız! Ona göre! Çocuğa itici gelecek bir mimik takınırsanız, külahları değişiriz! Tamam mı? Haydi, çocuğu salıveriyorum, başlayın!"

Çömelip, başladı, "Gel, gel, gel, gel!..." diye seslenmeye.

Aynı şekilde kadın da çömeldi, başladı, "Gel! Gel! Gel! Gel!..." diye seslenmeye.

Çocuk, gülücükler saçarak doğruca Derya'nın kucağına koştı.

"Ama efendim, bu çocuğun kendisine kötü davrananları sevmek gibi kötü bir huyu var! Ben bu çocuğa lokantada olsun, umumi helanın orada olsun kötü davranmıştım. Beni tercih etmesi normaldir!"

"Çocuk seni seçti, işte! Uzatma da, sahip çık ona!"

Çocuk, boynuna sarılarak onu öpücüklerle boğmaya başladı.

*

Nurhan, evlerinde temizlik yapmakta, arada müziğin ritmine uyarak oynamayı da ihmal etmemekteydi. İyice açılmış müzik setinden yükselen ses ve elektrikli süpürge'nin sesi birbirine karışarak evin dışına taşan rahatsız edici bir gürültü oluşturmaktaydı. Etrafta dolaşan bir Fino köpeği onun her hareketinde hoplayıp zıplayarak şımarmaktaydı.

Nurhan, kendi kendine mırıldanarak; "Bu gürültüde sağır sultan olsa uyuyamaz ama, pis sarhoş, inadına uyuyor, işte!" diye söylendi.

Müzik setinin sesini iyice açarak gürültüyü arttırdı. Köpeği azarlayarak, onu salondan çıkarttı. "Git, babana şımar haydi! Ayaklarımın altında dolaştığın yeter!"

Fino, koşturarak yatak odasına girdi ve uyumakta olan Derya'nın suratını yalamaya başladı.

Derya, Finonun suratını yalamasıyla uyandığında, karakoldaki çocuğun öpücüklerinden kurtulmuş olmuştı. Derin bir oh çekti.

"Rüyaymış!"